

© Vijeće Evrope/Evropski sud za ljudska prava, 2012. Ovaj prevod je realiziran zahvaljujući pomoći Fonda povjerenja Vijeća Evrope (www.coe.int/humanrightstrustfund). On ne obavezuje Sud. Ako su vam potrebne dodatne informacije, pogledajte naznaku o autorskim pravima na kraju ovog dokumenta.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Informativna bilješka o sudskoj praksi Suda br. 93

Januar 2007.

Sisojeva i drugi protiv Latvije - 60654/00

Presuda od 15.1.2007 [Veliko vijeće]

Član 37

Član 37, stav 1(c)

Dalje ispitivanje nije opravdano

Podnositelji predstavke nisu poduzeli radnje nakon prijedloga tužene Vlade da regulira njihov imigrantski status: *odbacivanje žalbe po članu 8*

Član 8

Član 8, stav 1

Poštivanje porodičnog života

Poštivanje privatnog života

Navodna nemogućnost članova porodice da reguliraju svoj imigrantski status: *odbačena*

Član 34

Sprječavanje ostvarivanja prava na predstavku

Policijsko ispitivanje se dotaklo predstavke Sudu, nakon intervjua koji je podnositeljka predstavke dala ruskoj televiziji: *nema povrede*

Činjenice: G-din i g-đa Sisojev su se nastanili u Latviji kasnih 1960-ih kao sovjetski državljani, a njihova djecu su tu i rođena. Međutim, nakon raspada Sovjetskog saveza i vraćanja nezavisnosti Latvije 1991. godine, oni su ostali bez državljanstva. Iako im je naknadno dodijeljen stalni boravišni status u Latviji, taj status je okružni sud opozvao 1996. godine po osnovu navodnog kršenja imigrantskih pravila. Odluka okružnog suda je ukinuta žalbom podnositelja predstavke. Naknadna presuda okružnog suda koja navodi da g-đa Sisojeva ima pravo, prema sporazumu između Latvije i Rusije i aranžmanu propisanom za penzionirane članove oružanih snaga i njihove porodice, da preda zahtjev za izdavanje pasoša kao "stalna rezidentkinja bez državljanstva" te da njen muž i njihova kćerka imaju pravo na stalne boravišne dozvole, ukinuta je u septembru 1999. godine od strane Vrhovnog suda po osnovu da su podnositelji predstavke ozbiljno prekršili latvijsko imigraciono pravo time što su tajno nabavili duple pasoše i prijavili mjesto boravka u dvije zemlje te vlastima davali netačne podatke. Regionalni sud kojem je predmet prebačen odbacio je zahtjev podnositelja predstavke, a odluku Regionalnog suda podržao je i Vrhovni sud u aprilu 2000. godine. Imigracioni organi su napomenuli podnositelje predstavke da se od njih zahtijeva da napuste Latviju. U novembru 2003. godine imigracioni organi su dostavili dopis podnositeljima predstavke kojim se objašnjava procedura koju g-đa Sisojeva treba slijediti ako želi regulirati svoj boravak u Latviji i dobiti lični dokument kao apatrid, nakon čega bi se njenoj kćerki i mužu mogle izdati boravišne dozvole. Podnositelji predstavke nisu ispoštovali ove instrukcije. Latvijska Vlada je nakon toga informirala Sud, pred kojim se ovaj predmet vodio, da se g-dinu Sisojevu i njihovoj kćerki izdaju boravišne dozvole, inicijalno na period od pet godina, a nakon toga na neodređen period. U decembru 2005. godine, imigracioni organi su ponovno podsjetili podnositelje predstavke da imaju mogućnost da reguliraju svoj boravak, ali nisu dobili nikakav odgovor. Podnositelji predstavke su naveli da je, u međuvremenu, g-đa Sisojeva pozvana u regionalno sjedište sigurnosne policije i da je ispitivana o predstavci koju je podnijela sudu i o intervjuu koji je dala jednoj ruskoj televiziji. Podnositelji predstavke su nastavili živjeti u Latviji bez važećih boravišnih dozvola.

Pravo: Član 8 – Sud je potvrdio da su podnositelji predstavke, ako ne od trenutka kada su njihova imena skinuta sa spiska rezidenata u maju 1996. godine, onda najkasnije od trenutka konačnog odbacivanja njihove žalbe na Vrhovnom sudu u aprilu 2000. godine, proživjeli period neizvjesnosti i pravne nesigurnosti u Latviji koji je trajao do novembra 2003. godine. Ipak, krivi su za dobijanje duplih pasoša i za to što su se prijavili kao rezidenti i u Rusiji i u Latviji, a da o tome nisu informirali latvijske vlasti iako su nesumnjivo bili svjesni toga da je njihovo ponašanje nezakonito. Problemi s kojim su se suočili podnositelji predstavke nakon ukidanja njihovih inicijalnih boravišnih dozvola nastali su, u velikoj mjeri, zbog njihovih vlastitih radnji. Prvi konkretan prijedlog sa ciljem reguliranja boravka podnositelja predstavke dat je u novembru 2003. godine, tako da se ne mogu pozivati na neizvjesnost nakon tog datuma. Nadalje, usprkos činjenici da je dugo bio ilegalan rezident u Latviji, g-din Sisojev je bio, i nastavio je biti, u plaćenom radnom odnosu, a njegova kćerka se školovala i stekla diplomu visokog obrazovanja. Podnositelji predstavke se nisu suočili sa stvarnim i predstojećim rizikom od deportacije. Usprkos činjenici da su ih u više navrata imigracioni organi podsjećali na preporuke, oni nisu djelovali u skladu sa njima niti su pokušali stupiti u kontakt sa organima da bi pronašli rješenje za bilo kakve poteškoće na koje su mogli naići u dobijanju potrebnih dokumenata. Niti je bilo pokazatelja da je latvijska Vlada djelovala s lošom namjerom. U zaključku, Sud je utvrdio da su opcije koje su latvijski organi naveli u smislu regulirana situacije podnositelja predstavke bile adekvatne i dovoljne da isprave navod o kršenju člana 8. Time se stvar, koja je dovela do žalbe, može smatrati "riješenom".

Zaključak: odbacivanje (16 glasova za naspram jednog glasa protiv).

Član 34 – Od najvećeg značaja za efikasno funkcioniranje sistema pojedinačne predstavke je mogućnost podnosioca predstavke ili potencijalnih podnosioca predstavke da slobodno komuniciraju sa Sudom te da na njih vlasti ne vrše pritisak da povuku ili izmijene svoje žalbe. Pojam "pritisak" se posmatra kao pojam koji obuhvata ne samo direktnu prisilu i očite radnje zastrašivanja podnosioca predstavke, već i druge neprimjerene posredne radnje ili radnje koje su osmišljene da ih odvrate ili obeshrabre da ne bi tražili pravni lijek u skladu sa Konvencijom. G-đa Sisojeva je mogla razumno očekivati da policiju ili tužiteljstvo zanimaju navodi o korumpiranosti imigracionih službenika koje je izrekla na ruskoj televiziji te je ispitivanje bilo u skladu sa latvijskim zakonodavstvom koje dozvoljava sigurnosnoj policiji da istražuje krivična djela korupcije. U skladu s tim, Sud je prihvatio objašnjenje Vlade da je glavni fokus ispitivanja bio navod o korupciji, a ne postupak pred Sudom. Ipak, u ispitivanju g-đe Sisojeve o razlozima podnošenja predstavke Sudu, policijski službenik je značajno prekoračio predmet istrage. S tim u vezi, Sud je ponovio da čak i ako Vlada ima razloga da vjeruje da je, u pojedinačnom predmetu, zloupotrijebljeno pravo na pojedinačnu predstavku, odgovarajući put je bio da joj se na to ukaže i da je se o tome informira. Međutim, imajući na umu sve okolnosti, činjenicu da je ovo ispitivanje po prirodi bilo sporedno te da je provedeno na primjeren način i da nije postojao bilo kakav pokušaj da se g-đa Sisojeva prisili da predstavi dokaze ili da otkrije imena navodno korumpiranih službenika, nije postojalo dovoljno dokaza da se zaključi da se njeno ispitivanje treba smatrati oblikom "pritiska", "zastrašivanja" ili "uznemiravanja" koji je mogao potaknuti podnositelje predstavke da povuku ili izmijene svoju predstavku ili koji ih je na bilo koji način spriječio da primijene svoje pravo na pojedinačnu predstavku.

Zaključak: nema povrede (jednoglasno).

Za više detalja, vidjeti saopćenje za štampu br. 32.

© Vijeće Evrope/Evropski sud za ljudska prava, 2012.

Službeni jezici Evropskog suda za ljudska prava su engleski i francuski. Ovaj prevod je realiziran zahvaljujući pomoći Fonda povjerenja Vijeća Evrope (www.coe.int/humanrightstrustfund). On ne obavezuje Sud, niti Sud preuzima bilo kakvu odgovornost za njegov kvalitet. On može biti preuzet sa baze podataka sudske prakse Evropskog suda za ljudska prava, HUDOC, (<http://hudoc.echr.coe.int>) ili bilo koje druge baze podataka kojoj ga je Sud proslijedio. On može biti reproduciran u nekomercijalne svrhe pod uslovom da puni naziv predmeta bude citiran, zajedno sa navedenom naznakom o autorskim pravima i pozivanjem na Fond povjerenja za ljudska prava. Poziva se bilo koja osoba koja želi da se služi ovim prevodom, u potpunosti ili djelomično, u komercijalne svrhe da kontaktira publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial

purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou toute autre base de donnée à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante: publishing@echr.coe.int.

© Vijeće Evrope /Evropski sud za ljudska prava
Ovaj sažetak Registrara nije obavezujući za Sud.

Kliknite ovdje za [Informativne bilješke o sudskoj praksi](#)